

Preken 6. s i treenighetstiden

5. juli 2015 i Skårer kirke

Kapellan Elisabeth Lund

Det står skrevet hos evangelisten Matteus i det 16. kapittel:

Da Jesus kom til distriktet rundt Cæsarea Filippi, spurte han disiplene sine:

«Hvem sier folk at Menneskesønnen er?»

De svarte: «Noen sier døperen Johannes, andre Elia og andre igjen Jeremia eller en annen av profetene.»

«Og dere», spurte han, «hvem sier dere at jeg er?»

Da svarte Simon Peter: «Du er Messias, den levende Guds Sønn.» Jesus tok til orde og sa: «Salig er du, Simon, sønn av Jona. For dette har ikke kjøtt og blod åpenbart deg, men min Far i himmelen.

Og jeg sier deg: Du er Peter, og på denne klippen vil jeg bygge min kirke, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.

Jeg vil gi deg himmelrikets nøkler; det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og det du løser på jorden, skal være løst i himmelen.»

Så påla han disiplene ikke å si til noen at han var Messias.

Slik lyder Herrens ord.

Av og til kan vi oppleve møter med andre som vi kjenner at nesten er litt hellige.

Midt i en samtale med et annet menneske, midt i leken med barnet ditt, mens du ser inn i øynene på en du elsker.

Det skjer noe ordløst. Noe som handler om en forbindelse, en bro mellom to mennesker. Iallfall et lite reisverk som begynner å ta form. Noe som gjør at vi ser mer av hvem vi er. Hvem jeg er og hvem den andre er, og hva vi har sammen.

Et hellig møte.

Jeg tror det var noe sånt som skjedde den dagen i Cæsarea Filippi, i den samtalen Jesus hadde med disiplene sine der.

Jesus er alene med dem og vil vite hva folk sier om hvem han er.

Både da og nå, var og er det mange forskjellige meninger om hvem Jesus er.

Og dere, sier Jesus, hvem sier dere at jeg er?

Det skjer noe veldig viktig mellom Jesus og Peter i den samtalen.

Et hellig møte. Det blir tydeligere hvem Jesus er, og det blir tydeligere hvem Simon Peter er.

Vi er mange som har den erfaringen i møte med Jesus. Erfaringen av å få et glimt av både hvem Jesus er, og av den jeg egentlig er, den jeg er skapt til å være. Jeg tror det har noe å gjøre med at når vi møter Gud som har skapt oss, når vi får et glimt av hvem han er, så faller noe på plass. Noe som handler om det egentlige og opprinnelige livet.

Jesus gav Simon et nytt navn. Han kalte ham Peter. For å tydelig vise hvem han var. Peter, eller Petros som det står på gresk, betyr stein eller klippeblokk. Når Jesus sier: Du er Peter, sier han: du er stein, på denne klippen vil jeg bygge min kirke.

Så har Peter, med navnet, fått vite noe om hvem han er og hva som er hans oppgave.

Gud har en drøm for livene våre, en drøm som han vil at skal gå i oppfyllelse.

Det er en personlig drøm for hver enkelt av oss, og den er ikke noe fremmed som blir tredd ned over hodet på oss.

Det er Guds drøm. Skaperens drøm. Han som sa til Jeremia, som vi hørte at Trond leste i sta: "Før jeg formet deg i mors liv, kjente jeg deg, før du ble født, helliget jeg deg".

Guds drøm er at vi skal bli det vi er skapt til å være, og den drømmen er vår dypeste lengsel. Det som ligger under alt annet i hvem vi er. Gud ser den lengselen, og han drømmer om at vi skal rette livet vårt mot ham og la den lengselen få leves ut.

Gud er personlig. Han ser den enkelte, og når vi lever sammen med ham kan vi også se mer av hvem vi er ment å være.

Sånn som Peter opplevde det. Han ble gitt øyne som kunne se at Jesus er Messias, den frelseren jødene venta på. På gresk heter det Xristos, altså Kristus. Peter så at Jesus er Kristus. At Jesus er vår Herre og Gud.

I det hellige møtet.

Hvem sier **vi** at Jesus er?

Jesus sa at det var hans Far i himmelen som hadde vist Peter hvem han var. Og når Peter kommer med sin bekjennelse, når han sier hvem Jesus er, så svarer Jesus med å si hvem Peter er.

Jeg tror ikke hvem som helst ville kommet på å kalle Peter en klippe.

Peter var en mann som aldri klarte å skjule hva han følte. Han var ikke akkurat prototypen på stødig. Han handlet fort, antagelig før han rakk å tenke seg om, og noen ganger ble det litt feil.

Jesus ser Peter på dypet. Han ser Guds drøm for Peter, og han blir ikke forstyrret av de dårlige valgene Peter av og til tar. Han ser inn til den Peter er skapt til å være. Og han ser en mann som han vil bygge kirken sin på. Peter er klippen.

Det Jesus sier er egentlig ganske uhørt for en jøde. Jeg lurer på hva disiplene tenkte når de hørte det. For dem var Jerusalem, og tempelet der, Guds hus. Tempelklippen, som stikker opp når vi ser panoramabilder fra Jerusalem, var grunnstenen i folkets forhold til Gud. Det var der Gud var.

Når Jesus nå kaller Peter for denne klippen, så viser han at Guds nærvær ikke lenger er knytta til tempelplassen i Jerusalem. Himmelen er knytta til bekjennelsen av Jesus som Messias, den levende Guds Sønn.

Gud har en drøm for livene våre.

For Jeremia, i det gamle testamentets tid, handla det om at han skulle bli en profet. Men Jeremia ser ikke det Gud ser med en gang. Jeg har mange ganger kjent meg igjen i det Jeremia sier til Gud: ”Å, min Herre og Gud! Se, jeg kan ikke tale, jeg er for ung!”

Det med å være for ung, har jeg kommet litt over. Men jeg husker veldig godt den aller første prekenen jeg skulle holde. Det var sommeren for 22 år siden. Jeg var teologistudent, og skulle være prest en sommer. Jeg var gateprest i Bymisjonen i Oslo, og den første prekenen skulle jeg holde på en gategudstjeneste på Karl Johan. På de gudstjenestene var det alltid to liturger i prestekjole. Jeg var jo ikke ordinert til prest ennå, så jeg hadde ingen stola. Den får man ikke bære før biskopen legger den på deg under ordinasjonen.

Jeg sto der på gata i den hvite prestekjolen, og følte meg både nervøs, stolt og veldig ung. Og skulle snart preke for første gang. Jeg var veldig opptatt av hvordan jeg ville klare meg.

En av de andre prestene, som ihvertfall var sønn av en biskop, sto lenge og så på meg og på den andre presten. Og så kom han resolutt bort og la en stola over skuldrene mine. ”Du må ha på den”, sa han, ”ellers vil alle bare lure på hvorfor bare en av prestene har sånn på seg”.

Jeg følte at vi gjorde noe litt ulovlig, men samtidig gjorde det at fokuset ble flytta. Det handla ikke bare om at lille meg skulle stå der og preke for første gang. Det handla om at Gud ville bruke meg til noe. Det var ikke så viktig om jeg var flink eller ikke. Det var en gudstjeneste som vi feira sammen til Guds ære. Og så kunne kanskje Gud bruke meg den dagen til å gi noe videre til andre. Det handla om Gud og om hans møte med menneskene.

Sånn er det på mange andre områder i livet også.

Jeg husker at jeg prekte om Jakobs drøm. Om han som fikk erfare at Gud var der han var i ødemarka, uten at han hadde visst om det. Og jeg tror jeg sa noe om at Gud kan møte oss på Karl Johan også.

Hellige møter kan skje hvor som helst. Der Gud og mennesker møter hverandre. I sånne øyeblikk kan vi se mer av hvem Gud er, og mer av hvem vi er, og hva vi har sammen. Det er som om noe av den vi egentlig er hentes fram.

gud har en drøm for livene våre. Når vi følger Jesus, kan den drømmen bli mer og mer virkelig.

Om ikke lenge skal vi feire nattverd sammen. Der får vi oppleve et hellig møte. Vi tar imot den Jesus er. Vi tar imot Gud som ser hver enkelt av oss, og vi inviteres til å la ham få større plass I livene våre.

Amen.